

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Śliwiński

SSO Małgorzata Ziółka

SSO Hanna Bartkowiak

Protokolant: p. o. stażysty M. W.

przy udziale M. F. Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2015r.

sprawy P. B.

oskarżonego z art. 279 § 1 kk w związku z art. 64 § 2 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego we Wrześni

z dnia 18.09. 2015 r. sygn. akt II K 466/15

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu we Wrześni do ponownego rozpoznania.

H. B. D. M. Z.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 września 2015 r. Sąd Rejonowy we Wrześni w sprawie sygn. akt II K 466/15 uznał oskarżonego **P. B.** za winnego popełnienia pięciu przestępstw kwalifikowanych z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, za które wymierzył mu kary odpowiednio: 1 roku pozbawienia wolności, 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, 1 roku pozbawienia wolności, 1 roku pozbawienia wolności, które to kary połączył wymierzając oskarżonemu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto Sąd Rejonowy orzekł o zaliczeniu nas poczet kary łącznej okresu tymczasowego aresztowania, o obowiązku naprawienia szkody, o zwrocie dowodów rzeczowych oraz zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w całości (k. 778-779).

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego (k. 821-823).

Sąd Okręgowy *zważył, co następuje:*

Apelacja prokuratora okazała się zasadna i zaskarżony wyrok nie mógł się ostać.

Prokurator trafnie podniósł, iż Sąd I instancji wymierzając oskarżonemu kary za czyny wskazane w punktach 1, 4 i 6 sentencji wyroku dopuścił się obrazy art. 64 § 2 kk. Przestępstwo kradzieży z włamaniem jest zagrożone karą pozbawienia wolności od 1 roku do lat 10. Zakwalifikowanie czynów przypisanych oskarżonemu jako popełnionych w warunkach recydywy specjalnej wielokrotnej obligowało Sąd Rejonowy do wymierzenia oskarżonemu kary

pozbawienia wolności powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Tymczasem kary wymierzone w pkt 1, 4 i 5 sentencji wyroku nie przekraczają dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Nie można jednak zgodzić się ze skarżącym, iż powyższe uchybienie może być usunięte poprzez reformatoryjny wyrok Sądu Okręgowego. Sąd Rejonowy skazując oskarżonego na rozprawie uwzględnił jego wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonej kary bez przeprowadzenia postępowania dowodowego (art. 387 § 1 kpk), przy czym nie dostrzegł, iż kara zaproponowana przez oskarżonego w przypadku trzech czynów jest zbyt niska. W takich warunkach jakakolwiek modyfikacja kar zaproponowanych przez oskarżonego wymaga jego zgody. Zmiana orzeczenia w tym zakresie na niekorzyść oskarżonego bez jego wyraźnej akceptacji godziłaby w jego prawo do obrony. Nie można wykluczyć, iż gdyby Sąd I instancji dostrzegł, że propozycja wymiaru kary w wyżej wskazanym zakresie nie może być uwzględniona z uwagi na kwalifikację z art. 64 § 2 kk, oskarżony nie zgodziłby się na wymierzenie mu za trzy czyny kar surowszych bez przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Dlatego jedynym możliwym rozstrzygnięciem, jakie Sąd Okręgowy mógł wydać w niniejszej sprawie było orzeczenie kasatoryjne, które z jednej strony nie wyklucza możliwości uwzględnienia ponownego wniosku oskarżonego w trybie art. 387 § 1 kpk uwzględniającego obligatoryjne nadzwyczajne obostrzenie kary na podstawie art. 64 § 2 kk, a z drugiej strony otwiera oskarżonemu drogę do realizacji jego prawa do obrony w toku normalnego procesu przed Sądem I instancji.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu we Wrześni do ponownego rozpoznania.

/H. B./ /D. Ś./ /M. Z./